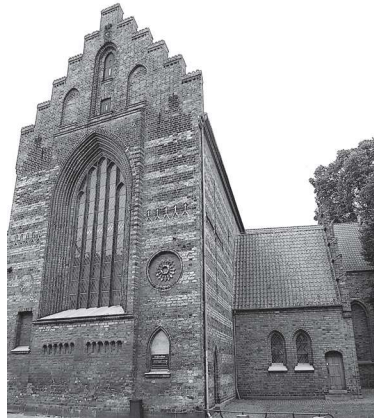

og hugge, lavede han en brudeseng af denne dødsparadeseng. At den ikke var herlig fra formens side, beviser det, at jeg endnu erindrer, at der var sorte klædeslister nedenom, der ikke var taget af ved omskabelsen.

Hvor liget parade- rede – rigt, men dødt – lå året efter, den anden april, en fattig, men levende, en nyfødt poet – nemlig mig selv. Og der forekommer mig virkeligt noget meget poetisk heri. Jeg var ellers meget lille og skreg slemt i kirken da jeg blev døbt. Og den gnavne præst blev min første anmelder, han skal have kaldt mig en “kattekillling”.

Sankt Hans Kirke i Odense, hvor H.C. Andersen blev kirkedøbt den 15. april 1805. Det var kirkens daværende hjælpepræst, Jens Christian Ramsing (1768-1852), der døbte ham og kaldte ham “kattekillling”.

2. Børneår

Som brogede, halvt glemte drømme står de første erindringer for mig. Således står spaniernes ophold i Odense i 1808 fjernest. Jeg ser endnu, hvor de kørte forbi med kanoner. Jeg husker en soldat, der tog mig på sin arm, dansede og græd i det samme. Han havde vist selv børn i Spanien. Jeg erindrer, at der blev skudt en på heden, og at jeg stod oppe i et vindue og

Den spanske adelsmand, general Pedro Caro y Sureda 3. marquis de Ia Romana (1761-1811). Han var leder af de 16.000 soldater, som Napoleon sendte til Danmark for at blive indlemmet i den hær, der under ledelse af Jean Baptiste Bernadotte (1763-1844) skulle til Sverige.

så derpå. Men af hele processionen erindrer jeg kun håndværkerne der arbejdede med tømmer og havde lange skæg. De gjorde især indtryk på mig.

I min tidlige barndom havde Odense endnu så mange gamle skikke og folkefester, der siden ganske er

Billede af et murersjak (fra slutningen af 1800-tallet). Et herberg var et sted hvor håndværksvende havde deres sammenkomster, og hvor tilrejsende svende meldte sig.

forsvundet. De har vistnok virket meget ind på hele mit væsen. Og de gav min barndom en forunderlig poetisk kolorit, det var, som havde jeg levet langt tidligere tilbage. Alle disse scener udgør de mest levende og tidligste erindringer. Min gamle farmoder, der elskede mig så usigeligt, tog mig altid med for at se dem. Hun bar og førte mig til enhver glæde, der kunne fås uden penge. Således så jeg to gange murermestrene "flytte skilt", det vil sige "skifte herberg". En gammel skraldemand, Hans

Harlekin med spraglet dragt, sort maske og et lille sværd (en "briks"), som er standardudstyr for figuren. Han er en af de komiske tjenerfigurer i den italienske maskekomedie (la commedia dell'arte). "Hans Strue" var formentlig daglejeren Hans Drud (død 1818, 60 år gammel).

Strue, med en frygteligt stor næse var klædt som Harlekin – ansigtet sort, men næsen rød. Med en "briks" i hånden åbnede han optoget. Svendene var i skjorteærmer med silkebånd og bar skiltet, andre havde kårder. På spidsen sad appelsiner eller citroner. Hele lauget fulgte dem under fuld musik. Så snart et skilt var slået op uden på huset, trådte en af svendene frem og holdt en tale på vers til alle folk. Jeg begreb intet